

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΔΡΩΜΕΝΟ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ, μία ιδέα της Θεατρολόγου και Ηθοποιού, Αλεξάνδρα Χριστοδουλέα, όπου πραγματοποιήθηκε στο 10ο δημοτικό σχολείο Μηλου

"ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ"

Γίνεται χρήση της τεχνικής αφηγηματικής μίμης όπου με τη χρήση κάποιων λέξεων, φράσεων κλειδιών και με κάποιο σύγχρονο ή αντικείμενο εποχής οι ηθοποιοί έχουν ως στόχο να δώσουν κάποιες εικόνες και να αφηγηθούν και να φωτίσουν κάποια σημεία της ιστορίας. Στο δρώμενο έγινε προσπάθεια να χρησιμοποιηθούν όλες οι μορφές παραστατικών τεχνών και να δώσουν μια σύγχρονη, πρωτοποριακή μορφή, αναδεικνύοντας το προοδευτικό περιεχόμενο.

Στην πρώτη απόπειρα έλαβαν μέρος 35 μαθητές. Προηγήθηκε προβολή, απόσπασμα του ντοκιμαντέρ του Π. Βούλγαρη για το Πολυτεχνείο.

(Το φόντο είναι η πύλη του Πολυτεχνείου, ζωγραφιά 2*3 μέτρα, ασπρόμαυρη. Τα σκηνικά βρίσκονται όλα διάσπαρτα επί σκηνής. Μία ντουντούκα, μία γραφομηχανή, μια διπλωμένη αφίσα, ένας κουβάς με ένα ξύλο μέσα, ένα ραδιόφωνο εποχής με σύγχρονα ακουστικά, κάποια γαρίφαλλα, χαρτιά με συνθήματα, μαρκαδόροι, αριστερά της σκηνής ένα μικρόφωνο. Ενδυματολογικά γίνεται προσπάθεια να προσεγγίσουν την εποχή με τη σημερινή μόδα.)

20 κάθονται σε μία γωνία κάτω από την σκηνή δεξιά, 15 διάσπαρτοι στο κοινό.

Το δρώμενο ξεκινάει ενώ σηκώνονται και τραγουδούν το "Πάλι Ξεκίνημα". Ενώ τραγουδούν η ομάδα που καθόταν στη γωνία προχωράει και παίρνει θέση στη σκηνή. Δηλαδή τοποθετούνται στα αντικείμενα και δρουν με αυτά. Δηλαδή ένας παίρνει την αφίσα (περιστέρι ειρήνης-Πικάσο) και την κολλάει, δύο αναδύουν το ξύλο μέσα στον κουβά δίνοντας την αίσθηση πως φτιάχνουν κόλα, κάποιος δοκιμάζει την ντουντούκα, κάποιοι γράφουν συνθήματα σε χαρτιά, (ΨΩΜΙ-ΠΑΙΔΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΕΞΩ ΤΟ ΝΑΤΟ, ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ, ΤΣΑΚΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, ΛΑΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ), άλλος τα κόβει και τα κάνει στίβες όπου μόλις τελειώσει το τραγούδι άλλος παίρνει τα τρικάκια και τα πετάει στον αέρα. Στο φόντο βρίσκονται τρεις, όπου ένας χρωματίζει τα γαρίφαλλα, και οι άλλοι δύο γράφουν στις κολώνες της πύλης, ΕΞΩ ΤΟ ΝΑΤΟ, ΕΞΩ ΑΙ ΗΠΙΑ, ένας βρίσκεται στην γραφομηχανή και δακτυλογραφεί συνεχώς, κάποιος με την φωτογραφική απο θανατίζει συνεχώς τα γεγονότα σε σκηνή και κοινό, δίνοντας την αίσθηση δημοσιογράφου, τρεις-τέσσερις φορούν στο πέτο τα γαρίφαλλα που βρίσκονται κάτω και μετά κάνουν πως συνομοτούν. Οι υπόλοιποι μέσα στο κοινό με αργή κίνηση τραγουδούν και σηκώνονται μπροστά από της θέσεις του φορώντας ένα αξεσουάρ εποχής (υποδηλώνει πως μέρος του κοινού μπαίνει με κάποιο αντικείμενο στην εποχή και ετοιμάζεται να πάρει θέση, κάτι που μπορεί να βοηθήσει και να παρακινήσει δημιουργώντας ατμόσφαιρα στους θεατές).

Το τραγούδι τελείωσε και η ντουντούκα ανοίγει. Ο ένας δίνει στον άλλο την ντουντούκα κάθε φορά που τελειώνει η φράση του. Ακούγονται οι παρακάτω φράσεις. Οι κινήσεις που διέπουν την κάθε φράση πρέπει να ποικίλλει.

- "Αύξηση μισθού ." Όλοι σε σκηνή και κοινό κουνούν τις γροθιές τους διεκδικώντας.
- "Συνδικαλιστικές ελευθερίες." Συνεχίζουν οι γροθιές.
- "Απεργία στους τυπογράφους." Όλοι κάνουν κινήσεις που να θυμίζουν δουλειά σε τυπογραφείο.
- "Απεργία στους οικοδόμους." Όλοι κάνουν κινήσεις που να θυμίζουν δουλειά σε οικοδομή.
- "Απεργία στους αλλιεργάτες Καβάλας." Όλοι κάνουν κινήσεις που να σχετίζονται με ψάρια, και την εργασία με αυτά.
- "Απεργία στους τεχνικούς Ολυμπιακής." Όλοι κάνουν κινήσεις που να θυμίζουν

αεροδρόμιο, και τις εργασίες σε αυτό.

- "Απεργία στη ΔΕΗ." Όλοι κάνουν κινήσεις αντίστοιχες με αυτό τον χώρο εργασίας.
- "Μαζί και οι αγρότες." Όλοι κάνουν κινήσεις που να θυμίζουν αγροτικές δουλειές.

Η ντουντούκα κλείνει και κάποιος τοποθετείται στο μικρόφωνο λέγοντας " ", το διάστημα αυτό και στη σκηνή και στο κοινό κουνιούνται οι γροθιές στον αέρα. Με το που τελειώσει όλοι κάνουν με το στομα και τα χέρια τους τα παράσιτα ραδιοφώνου. Δύο στη σκηνή ανοίγουν το ντουλαπάκι βγάζουν το ραδιοφωνο και κάνουν πως το συνδέουν με συγχρονα ακουστικά. Καποιος άλλος βρίσκεται στο μικρόφωνο, τα παρασιτα σταματούν, όλοι ακούνε προσεκτικά, παίρνοντας εκφράσεις, έκπληξης, αγωνίας, φόβου, θαυμασμού, κτλ. Ακούγεται από το μικρόφωνο " Εδώ Πολυτεχνείο, εδώ Πολυτεχνείο, σας μιλά ο ραδιοφωνικός σταθμός των ελεύθερων αγωνιζόμενων φοιτητών , των ελεύθερων αγωνιζόμενων Ελλήνων..."

Κάποιος αρπάζει την ντουντούκα. Λέει από μιά φορά το κάθε σύνθημα οι υπόλοιποι επαναλαμβάνουν. Αυτοί που βρίσκονταν στο κοινό προχωρούν προς τη σκηνή, ενώνονται σαν σε διαδήλωση μένουν κάτω από την σκηνή. Οι άλλοι πάνω στη σκηνή αντίστοιχα. Ακούγονται " ΨΩΜΙ-ΠΑΙΔΕΙΑ-ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ", ΚΑΤΩ Η ΧΟΥΝΤΑ", "ΕΞΩ ΤΟ ΝΑΤΟ", "ΛΑΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ".

Με το που ακουστεί η λαϊκή εξουσία, όλοι πάνω και κάτω από τη σκηνή, παγώνουν και δεν κινούνται, σαν φωτογραφία. Τα φώτα απότομα σβήνουν. Και κάποιος με δύο φακούς στο χέρι προχωράει, φωτίζει τη σκηνή, διασχίζοντας το διάδρομο απέναντι από τη σκηνή, δηλαδή από τις τελευταίες θέσεις προς τη σκηνή ,κάνοντας τον ήχο του τανκ, με αργό βηματισμό.

Ένας άλλος βρίσκεται στο μικρόφωνο και ακούγεται " Είμαστε άοπλοι, είμαστε άοπλοι, είμαστε άοπλοι...Αδέλφια μας στρατιώτες, αδέλφια μας στρατιώτες, δεν θα σηκώσετε τ' όπλο και δε θα πυροβολήσετε...."

Τα φώτα ανάβουν " το τανκ" ανεβαίνει στη σκηνή παραμερίζοντας "την ακίνητη εικόνα." Δύο από πάνω στη σκηνή και δύο από κάτω πετούν αλεύρι δίνοντας την αίσθηση δακρυγόνων και για εφέ, μπαίνει ηλεκτρονική μουσική, η εικόνα ξεπαγώνει και με αργή κινησιολογία, σωματικά και με εκφράσεις του προσώπου δείχνουν, πως τους χτυπούν, τους βασανίζουν, δεν μπορούν να αναπνεύσουν, δεν μπορούν να δουν, μέχρι που όλοι καταλήγουν κάτω ξαπλωμένοι.

Μόλις τελειώσει η ηλεκτρονική μουσική, αυτοί που είναι κάτω από την σκηνή σηκώνονται και τραγουδούν με αφηγηματική μίμα "τον Μικρόκοσμο", του Ν. Χικμέτ. Οι κινήσεις γίνονται ταυτόχρονα και με συγχρονισμό, κανονική χορογραφία.

Μόλις τελειώσει ο Μικρόκοσμος σήκωνονται και τα παιδιά που ήταν πάνω στη σκηνή ξαπλωμένα και οι πάνω με τους κάτω κάνουν ένα τεράστιο κύκλο. Κάποιος φέρνει μια μεσαία υδρόγειο και παίζουν πάσες . Καθένας που πιάνει την μπάλα προσφώνει με το κανονικό του όνομα το παιδί που θα δώσει την μπάλα. Και ακούγονται:

- Αντώνη, ο δρόμος είχε τη δική του ιστορία...
- Χρήστο, κάποιος την έγραψε στον τοίχο με μπογιά...
- Γιάννη, σόπα και θα σημάνουν οι καμπάνες...
- Άρη, θα σημάνουν! Γιατί αυτό το χώμα είναι δικό του και δικό μας...
- Σοφία, θα γίνει δικό μας μόλις καταλάβουμε πως αυτή η γη μας ανοίκει...
- Ελένη, και θα φτιάξουμε έναν κόσμο χωρίς ΝΑΤΟ..
- Μαρία, χωρίς φασισμό...
- Παναγιώτη, χωρίς πολέμους...
- Μαρίζα, χωρίς αδικία...
- Κατερίνα, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο...
- Αναντίνα, μόνο που θα πρέπει να πάρουμε την μπάλα στα χέρια μας...
- Ή και στα 'ποδια μας...(την τοποθετεί στο κέντρο της σκηνής και σουτάρει στο κοινό)

Γίνονται μία μάζα φωνάζοντας " ΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ ΒΑΘΙΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕ ΤΟΝ ΔΕ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙ ΜΟΝΟΣ ΤΣΑΚΙΣΕ ΤΟΝ " και " ΖΗΤΩ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ". Ξεκαρφίτσουν οι τέσσερις τα γαρύφαλλα από το πέτο τους και τα πετάνε στο κοινό.

ΤΕΛΟΣ